

Højre, men det lykkedes os dog i sidste Rigsdagssamling i Udvalget at faa samlet et Flertal om en Dagsorden, hvormed denne Sag efter Flertallets Forslag skulde sluttes, og jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at dette Flertal ikke bestod ensidigt af enkelte Partier, men at det indeholdt Medlemmer af alle Partier, ogsaa af Regeringspartiet. Denne Dagsorden, hvis ene Punkt lød saaledes, at Regeringen opfordres til at drage Omfjorg for, at Arbejdsloven ikke trykkes ned under den, der i Praksis paa det foreliggende Omraade ellers maa siges at være hjemlet, blev vedtaget med stort Flertal her i Tinget, og blev ogsaa vedtaget med Stemmer fra alle Sider, fra alle Partier. Der kunde vel derfor være nogen Grund til at antage, at den høje Regering havde vist dette Ting det Hensyn, at tage den vedtagne Dagsorden i Betragtning. Det er imidlertid ikke slet. Og nu skal jeg straks, for ikke at gøre den høje Regering uret, erkende, at den ikke har paataget sig nogen Forpligtelse til at gøre det, thi den højtærede Kultusminister, som jo heldigvis er til Stede, var ogsaa den Gang til Stede og talte paa den fraværende Minister for offentlige Arbejders Begne, som paa Grund af Sygdom var forhindret i at være til Stede, men som jo ellers havde med denne Sag at gøre, og den højtærede Kultusminister viste da dette Tings Udvalgs Flertal, ikke at tale om de to private Forslagsstilleres ubetydelige Personer, den udsøgte Opmærksomhed at meddele os, at han ikke en Gang havde ulesligt sig med at tale med sin Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, om, hvad der skulde svares paa denne Dagsorden. Han havde ikke ment, at dette Spørgsmaal var saa meget værd, at han forinden burde forhandle med den Minister, det vedrørte, om, hvad han skulde svare, skønt han paa Forhaand maatte kunne vide, at Dagsordenen vilde blive vedtaget med et temmelig stort Flertal i denne Sal, da det var en Indstilling af et Flertal, hvori der var Medlemmer af alle Partier. Jeg skal altsaa erkende, at Regeringen ikke har paataget sig nogen Forpligtelse over for den af Folketinget vedtagne Dagsorden, men jeg skal samtidig erkende, at jeg nærede det Haab og den Fortrøstning, at den ærede Minister for offentlige Arbejder, naar han atter fik fat paa denne Sag og blev bekendt med, at Folketinget med stort Flertal havde vedtaget en saadan Dagsorden, vilde stille sig lidt anderledes end den højtærede Kultusminister paa hans Begne havde gjort, og mulig dog ad Aare tage noget Hensyn til den samt søge at faa disse Forhold ordnede saaledes, at det ikke skulde

blive ved at gaa til paa den Maade med Vicitationerne ved Statsarbejder. Det synes imidlertid ikke at være Tilfældet, og jeg skal konstatere det ved at meddele, at det er aktuelt i Aar, som det har været tidligere Aar, at Arbejderne maa føre stadige saglige Kampe for at gennemføre denne Priskurant, om hvilken deres Arbejdsgivere have erklæret, at den snarere er for lav end for høj, saa at der altsaa ikke er Tale om nogen ublu Fordring om forhøjet Arbejds løn eller forlort Arbejdstid, som man i Almindelighed bekylder Arbejderne for at ville gennemføre, naar de føre deres saglige Kampe. For at gennemføre denne Priskurant have de maattet strejke $3\frac{1}{2}$ Maaned hos en Mester, der har faaet en stor Leverage til Statsbanerne, hos en anden i 4 Uger og hos en tredje i 14 Dage, ikke at tale om, at en Mester, som i sin Tid underskrev denne Priskurant, men senere brød sit Ord — han betaler selvfølgelig ikke efter den — anlagde Sag mod den vedkommende Forening og fik den dømt ved Højesteret til en Erstatning paa 4,000 Kr., fordi man mente, at Foreningen havde forulempet ham i hans Virksomhed ved at søge den Priskurant gennemført hos ham, som han selv i sin Tid havde underskrevet. Man vil altsaa se, at Arbejderne i dyre Domme have maattet betale for at faa denne tarvelige Priskurant gennemført, som dog ikke staar i Forhold til det, der burde gælde, naar Hensyn tages til de store Summer, som Rigsdagen bevilger med Hensyn til Vicitationer af de offentlige Arbejder. Jeg skal blot i denne Anledning sige til ærede Medlemmer, at naar vi nu forhaabentlig ret snart — jeg skal bestræbe mig for ikke at forlænge denne Diskussion alt for meget — ere færdige med Finansloofbehandlingen, vil det jo ikke være længe, inden vi komme til Behandlingen af det paa ny forelagte Næringslooforslag, og ærede Medlemmer ville da i dette Lovforslag træffe paa de gamle Paragraffer, som ere Regeringens og Højres teoretiske Program til Beskyttelse af Haandværket og den faglærte Dygtighed her i Landet, træffe paa det, de paaftaa skal gøres for at beskytte Fagkondstaben, Fagdygtigheden, thi den skal høves og Haandværket beskyttes. De ville kunne læse disse Paragraffer, og De ville sikkert komme til at høre mange smukke Taler og mange smukke Ord, som søge at bevise disse Paragraffers Fortrinlighed og Princippets Rigtighed. Men jeg vil da bede ærede Medlemmer om at have i Erindring, hvad jeg her har sagt, om, hvorledes Regeringen og Højre i Praksis beskytter den faglærte Haand-